

geriget, kan det være et Spørgsmaal, om den dog ikke, som vedtaget af Rigsdagen, bør indføres i Lovtidenden. I dette Tilfælde vilde det ikke gjøre Noget, om Loven kom til at gjælde fra en anden Dag paa Færøerne, end her i Kongeriget, men det er dog det Naturligste, at den begge Steder kommer til at træde i Kraft samme Dag, og det var fra dette Synspunkt, at jeg vilde have det henstillet til det ærede Udvalg, om det ikke var rigtigt at sætte en Frist. For at det ikke skal overraske Thinget, hvis et Forslag i saa Henseende siden fremkommer, har jeg troet allerede nu at burde nævne denne Betragtning.

Ordføreren: Medens jeg fuldkommen kan anerkjende Rigtigheden af den høitærede Ministers Bemærkninger, har man dog ikke ment, at der i nærværende Tilfælde, som ogsaa den høitærede Minister indrømmede, var Anvendelighed derfor, idet det efter denne Lovs særegne Indhold ikke ret vel kunde tænkes, at den kunde siges at komme til nogen Anvendelse for selve det egentlige Kongerige, saa at altsaa dens Indførelse i selve Lovtidenden ikke blev af nogen praktisk Betydning, men dens hele Skrafttræden først vil komme til at indtræde, naar den er bleven publiceret paa Færøerne.

Justitsministeren: Den ærede Ordfører synes dog altsaa ogsaa at erkjende, at det er naturligt, at alle de af Rigsdagen vedtagne Love komme ind i Lovtidenden, selv om Indførelsen deri ikke er den bindende Publikationsform for vedkommende mindre Retsomraade.

Tauber: Der var et Punkt, som den ærede Ordfører berørte, om hvilket jeg vilde have ønsket, at den høitærede Minister havde udtalt sig. Det var den Henstilling, som Ordføreren gjorde i et Par enkelte af Udvalgets Medlemmers Navn, om ikke Ministeren vilde være tilbøielig til at lette Færingerne Vælligheden til at faa det her omhandlede Spørgsmaal afgjort ved Dom derved, at der i det første Tilfælde, som indtraf, blev givet

fri Proces til den Vedkommende, Jeg turde maasse haabe, at den høitærede Minister vilde udtale sig derom.

Justitsministeren: Jeg skal blot bemærke, at jeg ikke tror, det vilde være rigtigt, om man ved et saadant Spørgsmaal forud vilde udtale sig bindende, thi man kan ikke vide, hvilket Andragende der først vil foreligge, og fra hvem det kommer. Jeg kan forsikre ærede Medlemmer om, at ethvert saadant Andragende vil, naar det kommer til at foreligge Ministeriet, blive overvejet i den velvilligste Aand, men jeg tror ikke, man kan forlange en bindende Erklæring om, at der ubetinget vil blive givet fri Proces til Enhver, som først indgiver Andragende derom.

Da ikke Flere ønskede at yttre sig, gif man til Afstemning, hvorved:

1) Forslag under Nr. 1 til § 1 af Udvalget:

I Linie 4—5 forandres Ordene: „de Søner, som den nye Fæster maatte efterlade sig“ til: „den nye Fæsters Søner“.

vedtoges enstemmig med 61 Stemmer.

2) Forslag under Nr. 2 til § 2 af Samme:

I 2den Linie forandres: „afdøde“ til „tidligere“.

vedtoges enstemmig med 61 Stemmer.

3) Forslag under Nr. 3 til samme Paragraf af Samme:

I 3die—4de Linie forandres Ordene: „den nye Fæster enten ingen Søner efterlader sig“ til: „der enten ingen Søner er af den nye Fæster“

vedtoges enstemmig med 58 Stemmer.

4) Forslag under Nr. 4 til samme Paragraf af Samme:

I Slutningen af Paragrafen forandres Punktum til Semikolon, og der tilføies: „dog maa Sagen reises inden 6 Maanedes efter